

NOVI IMPERIJALNI UDAR NA BALKAN

Rezime: Razbijanje Jugoslavije i stvaranje satelitskih država od nekadašnjih republika pretstavljaju glavne tačke sveobuhvatnog plana novog udara. Razbijanje Srbije i uništavanje socijalno-političkih osnova srpskoga naroda u srpskim zemljama van Srbije se nastavlja. Evropa je predvođena SAD-om izvršila neviđenu oružanu agresiju na SR Jugoslaviju / Srbiju i Crnu goru) 1999. godine. Po posledicama ona je više nego nuklearna. Pregovori u Rambujeu su poslednji pokušaj da se mirnim putem izađe iz veštački nametnute krize. Nažalost, Americi je bio potreban krvavi rat da bi demonstrirala svoju moć i osvajačke namere prema istoku, prvenstveno Rusiji. Zapravo Rusija i njena bogatstva su geostrateški glavni cilj Amerike i njenih zapadnih saveznika.

Ključne reči: velike sile, geostrategija, balkanizacija, „Južni tok“, Rambuje, Šreder, Vili Vimer, Angela Merkel, Putin

BALKAN U GEOSTRATEGIJI VELIKIH SILA

Imperijalni zapad je u pripremi glavnog udara izvršio istorijsku prevaru javnog mnjenja Evrope. Potkupivši veći deo srpske nacionalne elite, otvorio je prostor za restauraciju kapitalizma. Narodu koji je decenijama razvijao socijalističko samoupravljanje u društvenoj zajednici i radnoj sredini je podmetnuta parola: „Hoćemo promene, pa makar bilo gore”.

A onda se dogodila restauracija surove buržoaske pljačke i eksploatacije u bivšim socijalističkim zemljama Balkana. U većini bivših republika radnici su preko noći ostali bez posla i prava na život. Isterani na ulice mnogi su shvatili da više nisu radnici već oruđe robovlasničkog kapitalizma; ali ono sredstvo koje više nema pravo ni da govori. „Kapitalizam je bolest čovečanstva“, kaže filozof Alen Bajdu.¹ Izgleda da je Bajdu u pravu.

Ugasile su se fabrike na Balkanu, čak i u Grčkoj koja je i ranije bila u kapitalizmu. Dojučerašnji radnici i građani koji su se osećali subjektima u svojim preduzećima i mesnim zajednicama postali su sredstva za surovu manipulaciju novopečenih kapitalista – tajkuna, među kojima su zavidno mesto zauzimali pojedini bivši istaknuti komunisti.

Birokratska država neokapitaliza (tzv. hiperliberalnog) se distancirala od brige za radnike i građane. Nestale su sa scene nekadašnje društveno-političke organizacije koje su po ustavu bile dužne da brane interese radnika i građana. Za kratko vreme su se umnožile nevladine organizacije,

¹ „Tokom krize 1% stanovništva je nastavio da povećava profit, a ostalih 99% je na gubitku. Jedan odsto ljudi poseduje 45% svetskog bogatstva, a 10% stanovništva raspolaže sa 86% ukupnog bogatstva („Politika“, 23. XI 2014, 7).

a partije i sindikati su se pretvorili u interesne grupe. Nema više ko da brani interese i životne potrebe ojađenog čoveka i građanina Srbije. Smanjivanje ionako malih plata i penzija (kraj 2014) je zasada poslednji udar na našu tzv. srednju klasu. U očajanju se rađa novi fenomen „otpora“ – samoubijanje, sečenje delova tela, samospaljivanje, samovešanje, zakivanje ruku po ugledu na razapinjanje Isusa Hrista i dr. Bogati se bogate, a siromašni dalje siromaše, pružajući otpor samouništavanjem!

U sveopštem posrnuću crkva postaje najpopularnija organizacija u svim bivšim socijalističkim zemljama, uključujući Srbiju. Verske organizacije – crkve, džamije i dr. postale su glavno skupljalište nevoljnika. I njihovi čelnici – popovi, hodže i mnogi velikodostojnici se bogate na mukama istog naroda.

Ako se posmatra savremena Evropa odmah će se uočiti posebnost Balkana u geostrategiji velikih sila. Na jugu Evrope su pored Balkana Apeninsko i Pirinejsko poluostrvo. Velike sile zapada su jedinstvene u podršci jedinstva ovih teritorija u okviru postojećih država (Španije, Portugalije i Italije). Odbija se bilo kakva podrška pravu naroda na samoopredeljenje i energično insistira na očuvanju jedinstvene Španije i Italije. Iako narodi u tim zemljama nisu međusobno sličniji od balkanskih. Kataloncima je zaprećeno ekskomunikacijom iz EU, Baskima isto. Pogotovu im se ne dozvoljava ni pomisao na spajanje sa Baskima Francuske. Guši se svaki pokušaj separatizacije u severnoj Italiji, iako je u prošlosti postojala moćna Mletačka republika.

Na drugoj strani, na Balkanu su potsticani i direktno pomagani separatistički pokreti. Takav trend se nastavlja. Nemci i Amerikanci su ih vojno pripremali. U toku je dalje stvaranje novih nacija, jezičko i kulturno-ekonomsko razbijanje pojedinih naroda. Posle stvaranja Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca u zapadnim imperijama su jačali centri okupljanja separatista ovih naroda; zapadne sile su posle velikog rata odlučujuće uticale na stvaranje zajedničke države slovenskih naroda na Balkanu. Prilikom stvaranja su ugradile važne elemente unutrašnjeg razdora. Podsetio bih na ubistvo kralja Aleksandra Karađorđevića (u Marselju 1934. godine) glavnog nosioca jedinstva zajedničke države Južnih Slovena. Ni Francuska u kojoj se dogodilo ubistvo prilikom zvanične posete jugoslovenskog suverena nije pokazala interes da istraži ko su stvarni naručioci ubistva. Pripremana je čitulja SFR Jugoslaviji odmah posle Tita.

Ali tada im je bio potreban sanitarni kordon prema novostvorenom Sovjetskom savezu, a onda i prema nacističkoj Nemačkoj. Posle Drugog svetskog rata Amerikanci nisu uspeli da se stacioniraju vojno na prostorima Jugoslavije, pa su to učinili posle agresije koju je izvršio NATO 1999. Kada se urušio istočni blok i SSSR prema ranije, prema utvrđenom planu je razbijana SFR Jugoslavija. MIP Nemačke Genšer i kancelar Kol ne bi mogli bez pristanka Amerike da predvode godinama razbijanje Jugoslavije. Nemački političar (državni sekretar 1988–1992, potpredsednik Parlamentarne skupštine OEBS-a), Vili Vimer, obaveštava kancelara Šredera da Amerikanci žele da naprave vojnu bazu u centru Kosova, blizu srpskog grada Uroševca. U njihovoj strategiji ona je trebalo da bude podignuta posle Drugog svetskog rata, ali general Ajzenhauer nije uspeo u tome zato

što su se promenile prilike u posleratnoj Jugoslaviji. Komunisti su došli na vlast pod pokroviteljstvom SSSR i Staljina. U pitanju je američka strategija približavanja granicama Ruske Federacije. On zaključuje: „Na Kosovu nije bila na delu nikakva humanitarna katastrofa. Zbog toga ni danas mnogi ne žele diskusiju o tom pitanju. Nemačka ambasada u Beogradu slala je redovne izveštaje u Berlin i oni su u suprotnosti sa izjavama ministra spoljnih poslova Fišera“ (Smiljković, 2010: 490–492).

Vimer je ovaj svoj izveštaj sa zaključcima zasnovao na informacijama koje su se čule na skupu najviših predstavnika u regionu koji je održan posle agresije na SR Jugoslaviju u aprilu 2000. u Bratislavi – Slovačka. Organizator skupa je bio MIP SAD i spoljnopolitički institut Republikanske stranke. Na ovom skupu je izvršena rekapitulacija agresije na Jugoslaviju i jasno potvrdila strategija pretvaranja Kosova i Metohije u državu. Niko tada nije izrazio kajanje zbog prenebregavanja Saveta bezbednosti, već podržao američko zadovoljstvo što je urađeno ono što je propušteno 1945. godine.

Ja se posebno zadržavam na ovoj međunarodnoj konferenciji zapadnjaka na kojoj su SAD i Velika Britanija demonstrirale vođstvo u realizaciji imperijalne geostrategije. Ako se ima u vidu da je skup bio na najvišem nivou (više predsednika vlada zapada), onda mora biti jasno da je imperijalna strategija zapada pod vođstvom Amerike i dalje na snazi. Otkrivanje špijuniranja najviših predstavnika savezničkih država od strane američke obaveštajne službe i blaga reakcija potvrđuje nepromenljivost karaktera njene vladavine.

Nemački ekskancelar Šreder je u beogradskoj „Politici“ više godina posle NATO agresije na SR Jugoslaviju izjavio da je to bila greška Zapada. Šrederovu ocenu agresije je javno podržao stari Helmut Šmit, bivši vrlo cenjeni kancelar Nemačke (Politika, 8. mart 2014). Imajući u vidu da je on znao lažnost argumenata sa kojim je američka propaganda nastupala pred svetskom javnošću kako bi je ubedila u opravdanost agresije bez odobrenja Saveta bezbednosti, mora se postaviti pitanje u kakvom svetu živimo.²

Narodima i državama na Balkanu na sve moguće načine se onemogućava međusobna slobodna komunikacija i dogovaranje o zajedničkom životu na jedinstvenoj teritoriji. Stvaranja jedinstvene balkanske države je ovom agresijom trajno zakovano. Umesto toga, velike sile zapada, uključujući Tursku, nastavljaju da podržavaju nacionalističke pokrete i međusobno sudaranje novostvorenih malih država Balkana. Pokušaji stvaranja neke organizacije trajnije stabilne saradnje na Balkanu u kojoj bi našli sebe svi narodi unapred su osuđeni na neuspeh (Davutoglu, 2014).

Istorisko iskustvo pokazuje da u narodima Balkana ima dovoljno potencijala za saradnju, ali je uslov da je realizuju sami. U prethodna dva veka narodi Balkana su na jadvite jade uspeli da se dogovore o zajedničkoj borbi za proterivanje Turske kao okupatora Balkana. Međutim, i taj savez je odmah naredne, 1913. godine, razbijen ratom između Bugarske i Srbije, iz koga su obe države izašle kao gubitnici, s tim što je Bugarska izgubila Jedrene i velike teritorije koje su uz pomoć srpske vojske bile oslobođene od Turske; strateški je izgubila mnogo više, nego da je osvojila željeni deo Makedonije.

² Šreder je u to vreme bio kancelar Nemačke koja je predsedavala u Evropskoj uniji i u grupi osam najrazvijenijih zemalja sveta. Vidi i: Stojanović 2014.

Velike sile, prvenstveno Nemačka i Velika Britanija su odigrale glavnu ulogu u razbijanju ovog saveza. Da bi dugoročno onemogućili uslove jačanja saveza iskovanog u oslobodilačkom ratu, Britanci i Nemci su uložili napore u stvaranje nove države Albanije na Balkanu, a na Kosovu separatističkog pokreta Albanaca kako bi se unapred destruisala saradnja naroda u izgradni zajedničke budućnosti Balkana.

Posle Drugog svetskog rata kratko je trajala normalna saradnja između balkanskih socijalističkih država. Propao je pokušaj stvaranja balkanske federacije. Ispostavilo se da ona ne odgovara ni Staljinovoj koncepciji budućeg uređenja Evrope. Dimitrov, legendarni komunistički lider Bugarske, i Tito, proslavljeni vođa partizanskog pokreta protiv fašističkih okupatora, su zaustavljeni u startu dogovaranja o federaciji u koju bi ušle Bugarska i Albanija, a sukob između istočnog bloka i Jugoslavije (INFOR-BIRO 1948) tako je pokopao ideju federalizacije Balkana.

Vršeci ulogu ambasadora tokom poslednje decenije XX-og veka u Bugarskoj i Austriji – na istoku i zapadu – suočio sam se sa istom argumentacijom protivnika stvaranja zajedničke države balkanskih naroda. Na obe strane je velikosrpski nacionalizam ekspliciran kao prepreka osnivanju i održanju takve države. Na bugarskoj strani Jugoslavija je tretirana kao proširena Srbija. Zapravo, tretirali su je kao veliku Srbiju. Na nemačkoj strani su je takođe tako tretirali, ali sa snažnim naglaskom na njenom povezivanju sa imperijalnim interesima Rusije na jugoistoku Evrope. Nemci su smatrali da bi takva država predstavljala najveću prepreku realizaciji njihovih imperijalnih interesa. Mene je fasciniralo ponavljanje iste anti-srpske argumentacije od starih sledbenika Hitlerove i Staljinove politike.³

U Haškom tribunalu glavna komponenta optužbe protiv predsednika Miloševića sadržala je „Veliku Srbiju“, a onda je dr Šešelj izjavio da je „Velika Srbija“ programski cilj njegove partije, a ne Slobodana Miloševića. Tako je razbio glavnu komponentu optužbe protiv predsednika Miloševića i države Srbije.

POLITIKA SUROVE MANIPULACIJE NARODIMA BALKANA

Negativan pristup Balkanu kao delu evropske geografije karakteriše konkretizaciju planova delovanja velikih sila na njegovoj evropeizaciji. Naravno, za takav pristup veliku odgovornost snose političke i intelektualne elite Balkana; naročito oni njihovi delovi koji su neprekidno produkovali ružne slike o svojim državama i narodima.

Na zapadu je nastala sintagma: „Balkan bure baruta“. Tamo je nastao takođe termin „Balkanizacija“. Ove sintagme su ušle u političku terminologiju velikih sila, a preko njih u ostali svet. Veštom manipulacijom ovim sintagmama imperijalni stratezi su uspeli da ih transponuju u sve sfere kulture i obrazovanja. Toliko su u tome uspešni da smo i mi Srbi iste usvojili kao nepromenljive istine o nama. Ovim terminima stratezi imperijalnog zapada su učinili i dalje čine da svest sveta neprstano osvežavaju novim

³ Stari bugarski akademik, istoričar Todorov, naljutio se svojevremeno na mene što sam mu isprečtavao u tekstu koji mi je dao na čitanje izraze „velikosrpski šovinizam“.

„dokazima“ da su sukobi među narodima i državama na Balkanu i u njima autentični; zapravo, da je priroda naroda i geografija Balkana takva da su sukobi i nasilje nešto što mu pripada po definiciji. Sistematski se izbegava kulturna istorija Balkana i njeno utemeljenje u nastajanju Evrope i uticaja Evrope na kulturni razvoj savremenog sveta.⁴

Od atentata u Sarajevu, 28. juna 1914. godine, Srbi su unapređeni u glavne potpaljivače „bureta baruta“. Braneći svoju odluku o agresiji na SR Jugoslaviju 1999, prevashodno na Srbiju, predsednik SAD-a, Bil Klinton, pred američkim parlamentom okrivljuje Srbe. On ih okrivljuje i za prethodne svetske ratove. Za njega su oni izazivači svakog zla u svetu. Svejedno je što su njegovi veliki prethodnici – predsednici Wilson i Ruzvelt – pred istim parlamentom izneli zvanične ocene o velikom doprinosu srpskog naroda u borbi saveznika u oba svetska rata.

U stvari, velike zapadne sile su kroz raniju istoriju u svojim prodorima na istok morale preko Balkana; „Drang nach Osten“ je podrazumevao prodor preko Balkana. Prisetimo se da su krstaški ratovi koje je evropski zapad vodio na srednjem istoku, pod izgovorom oslobađanja Jerusalima, odnosno Hristovog groba, ostavili tragove na Balkanu. Naime, krstaši su na svom putu ka Jerusalimu prolazili preko Balkana i Carigrada. Srpski vladar Stefan Nemanja je dočekaio Fridriha Barbarosu na čelu nemačkih krstaša u Nišu. Njegov sin Stefan, kasnije kralj Srbije, tom je prilikom sa srpskom vojskom obezbeđivao put krstašima kroz Srbiju; na to podsećam, jer tamo kuda su prolazili, nije cvetalo cveće.

Na zapadu se prenebregava mnogo važnija činjenica – da je na Balkanu nastala najstarija evropska civilizacija. Stari Grci su stvorili temelje savremene evropske kulture. Namerno se to ispušta iz vida, iako nema oblasti nauke i kulture u kojoj velikani stare Grčke nisu udarili temelje. *Ilijada i Odiseja* ostaju zauvek među najstarijim najdragocenijim spegovima sveta. A njih je Homer ispevao na Balkanu. U svetu najpoznatija srpska narodna poezija nastala je na Balkanu. Osnovna stanovišta najstarijih grčkih filozofa nisu prevaziđena idr. Ali, sve to nije dovoljno da bi se Balkan pominjao na zapadu u svetlu najvećih dostignuća.

Ako se površno pogledaju doprinosi svetskoj nauci, kulturi i sportu, videće se da je Balkan u vrhu sveta. Isto tako, ako se uporedi ratno angažovanje Balkana, videće se da preovlađuju odbrambeni, oslobodilački ratovi njegovih naroda. Ako se ozbiljnije analiziraju ratovi među narodima i državama na Balkanu, neće biti teško da se zaključi da su imperije Zapada i Turska najodgovornije. Uostalom, i poslednji ratovi na Balkanu predstavljaju bukvalno realizaciju interesa velikih sila zapada.

Zato „Balkanizacija“ i „bure baruta“ zapadnim silama služe kao alibi za realizovanje interesa na balkanskim prostorima. A zašto na njima? Zato što se preko njih prolazilo u ratnim pohodima na istok; sa njih se najbrže stiže na sever Afrike i na ruske granice. SAD nije mogla sebe da doživi kao supersilu dok nije napravila „Bondstil“ – vojnu bazu na prostoru južne srpske pokrajine. Ona nije mogla da podnese da joj se na taj način osporava izuzetnost.

4 A i kada se to čini onda se kalkuše sa nedovoljno utvrđenim činjenicama o Južnim Slovenima. Pa se prevashodno ističe ono što su zabeležili germanski istoričari – da su Sloveni sveži doseljenici na Balkanu.

Osvajivši silom prostore Balkana, Amerika je naterala srpsku vlast da njena vojska uživa okupatorske pozicije u Srbiji. Nije imala razloge za to, jer joj je Srbija bila oduvek prijateljska zemlja, a narod je prenebregao i zla koja su mu naneta nemilosrdnim bombardovanjima u Drugom svetskom ratu, da bi onda doživio bombardovanje uranijumskom municijom 1999, čije su posledice neizlečive.

Zapadnim silama nije dovoljno što čine pomenuta zla, već u njih uključuju na silu i druge države, prvenstveno naše susede. Tim narodima to nije potrebno jer mi ostajemo da živimo jedni pored drugih i kad prođu ratovi, a velike sile idu dalje u svojim osvajanjima i pljačkama. Naravno, uvlačenje satelita u ovakve akcije pretstavlja realizovanje politike „zavadi pa vladaj“.

Zapadne sile su od Drugog svetskog rata pa nadalje razvijale i usavršavale sredstva i metode propagande i agitacije, stigavši do tačke, kada im nije teško da crno pretvaraju u belo i obratno. Uostalom, beli amerikanci su svojim filmovima, koji su kod nas poznati kao *vesterni*, uspeli da od starijeg sedelaca Amerike, Indijanaca, Crvenokožaca naprave monstrume protiv kojih je ratovanje radi njihovog unaštavanja bilo neophodno da bi se svet spasao katastrofe, a od crnih Afrikanaca robove koji još uvek u novoj Americi ne uživaju sva prava slobodnih građana, ravnopravnih sa ostalima. Postavlja se pitanje kako bi trebalo da se nazove takva država, kako bi trebalo da se nazovu takvi ljudi i narodi koji su sebe proglasili izuzetnima. Iako je predsednik SAD postao crnac, SAD i dalje prednjači u rasnoj segregaciji.

Nedavno sam slušao izjavu Baraka Obame na skupu najbogatijih zemalja u Australiji (Brizbejn, samit G20), čija je glavna rečenica glasila – SAD je jedina supersila i to se mora znati. A onda je nastavljena priča o izuzetnosti države i naroda čiji je predsednik. Normalan čovek mora da se pita kako to može da izgovara jedan američki Crnac. I to nosilac Nobelove nagrade za mir u svetu. A pored njega su predsednici Rusije, Kine, Japana, Indije i dr. – predstavnici naroda koji su se potvrđivali i dalje potvrđuju nekim od izuzetnih civilizacijskih dostignuća; pa, zaboga, Rusi su spasli svet od naci-fašizma, prvi se otisnuli u vasionu i dr. ; ili Kinezi čija je kultura, kako neki velikani sveta kažu, starija od istorije.

Socijalno-politički koreni osvajačke i kolonijalne politike su u karakteru kapitalizma Zapada, u stvari, svakog klasnog sistema. Koliko god uspeju u osvajanju i eksploataciji, uvek im je malo. Zato dolazi do međusobnih ratova kapitalističkih imperija kada na svojim područjima iscrpe realizovanje svojih interesa. Uostalom, oba svetska rata su vođena oko pre raspodele svetskog bogatstva, a posle urušavanja socijalističkog sistema na istoku, zapadne imperije su krenule u približavanje ruskim granicama kako bi se domogle ruskim prirodnih bogatstava i uništile jednu od najmoćnijih država u savremenoj istoriji. Podsetio bih na izjavu američke ministarke Olbrajt koja je javno govorila o tome. Svejedno je što je i tamo kapitalistički sistem.⁵

Srbija u tom kontekstu predstavlja strateškog saveznika Rusije pa je zato treba pacifikovati, zapisali su američki ideolozi i stratezi. Bugarsku su uključili u EU dok je Rusija bila u krizi, a na Srbiji isprobavaju model

⁵ Alen Bajdu, isti intervju.

porobljavanja malih naroda i država. A da bi SAD bila sigurna, od Srbije traži da se direktno konfrontira sa Rusijom. Traži od vlade Srbije da uvede sankcije Rusiji, prenebregavajući istorijske i neposredne ekonomske razloge koji Srbiju sprečavaju u tome. Od srpskog rukovodstva se očekuje da anticipira njihove želje. Amerika bi da ekonomski, politički i vojno protiv Rusije nastupa EU, a da Srbija i Ukrajina u tome prednjače kako bi dobile kartu za učlanjenje u nju.

Uništavanje srpske privrede kroz embargo 90-tih, pa onda direktno rušenje srpske industrije i vojnih objekata predstavljaju završni čin porobljavanja države i naroda. Tokom bombardovanja ostalo je mnogo nede-montiranih projektila. Nemački političar Vili Vimer u svojoj poslednjoj knjizi piše o neeksploziranoj bombi u zgradi generalštaba JNA u Beogradu. Jedino Amerikanci mogu da je demontiraju, ali to još uvek nisu učinili, iako bi njeno eksploziranje moglo da uništi ceo centar grada.⁶ Ovaj časni Nemač smatra da su SAD i Nemačka zbog toga izmestili svoje ambasade iz centra srpske prestonice.

INSTRUMENTALIZACIJA RELIGIOZNIH I NACIONALNIH RAZLIKA U FUNKCIJI NOVOG UDARA

Pripreme novog udara na Balkan su gotovo bezazleno započele sa verskim pripremama budućeg krvavog rata. U tome su otišle najdalje katolička crkva i islamisti. U Jugoslaviji je u vreme formiranja muslimanske i makedonske nacije došlo do podsticanja i podrške izgradnje verske infrastrukture. Komunistička rukovodstva su u funkciji stvaranja makedonske nacije decenijama pomagala podizanje pravoslavne crkave u Makedoniji i dijaspori. U tom kontekstu je došlo do otcepljenja i osamostaljenja Makedonske pravoslavne crkve i njena antagonizacija koja je dovela do hapšenja vladike Ohridskog koji priznaje SPC. Naravno da ovaj sukob ide u korist snagama koje produbljuju odvajanje dva bratska naroda. Imao sam prilike da slušam neke od ambasadora starije generacije koji su u Australiji i Kanadi otvarali nove crkve, što je inače bilo nezamislivo kada je u pitanju Srpska pravoslavna crkva i srpski ambasadori. Trebalo je da prođu decenije dok nije nastavljena izgradnja Hrama Sv. Save u Beogradu, započeta krajem devetnaestog veka.

Katolička crkva pod ingerencijom Rima uvek je uživala poseban status u Jugoslaviji. Kakav je, neka posluži podatak da se priprema proglašenje kardinala Stepinca za sveca. Katoličkog prvosveštenika u Nezavisnoj državi Hrvatskoj u vreme Drugog svetskog rata, kada su izvršeni najveći zločini u istoriji Balkana nad Srbima, u kojima su i direktno učestvovali mnogi katolički sveštenici. Ostalo je upamćeno da su neki od njih odvodili mlade ustaše u osnovne škole da ih praktično podučavaju klanju srpske dece.

6. „Bis heute ist der Zunder nich zu entschafes es sei den, man cieht US-amerikkanische spezialisten heran. Das ist bis heute nicht geschehen, sodas nicht nur das risige Gebaude des Generalschabs, sondern auch eine der Hauptadern Belgrads noch immer ein scherkllicher Schaden droht“ /Viederkehr der hasardeure fon Volfgang Effenberger und Villi VimmerZeitgeistGermany2014. 465/.

U pripremama razbijanja Jugoslavije izgradnja novih verskih ustanova je uzela maha sredinom sedamdesetih godina kada je donet novi Ustav SFRJ. Ona se nastavlja i dalje. Začudojuće je da strani faktori iz muslimanskih zemalja istoka ulažu ogromna sredstva u izgradnju velelepnh džamija. U izgradnji novih fabrika i uopšte u podizanju privrednih objekata, gde bi našli posao mnogobrojni mladi ljudi, dosada nije ništa urađeno. Naprotiv, restauracija kapitalizma dovela je do gašenja tekstilne fabrike „Raška“ u Novom Pazaru u kojoj je radilo više hiljada žena, pretežno muslimanki.⁷ U Novom Pazaru, Tutinu i Sjenici broj nezaposlenih među mladima prelazi 50%. Nažalost, nije izgrađena parama sa istoka nijedna velelepna fabrika ili škola, ali džamije su građene u svakom zaseoku pored nekoliko lepota koje mogu da stanu u red sa najlepšim i najvećim u svetu.

U ovom kontekstu zaslužuje posebnu pažnju dugoročna strategija Turske. U njoj je „briga“ o muslimanima Balkana na najvišem nivou. Predsednik države Erdogan i aktuelni premijer prof. dr Davutoglu otišli su toliko daleko u usmeravanju imperijalne politike na Balkan da dovode u pitanje normalne odnose među narodima i državama. Erdogan je više puta izjavljivao da mu je Alija Izetbegović, lider ratne opcije, ostavio Bosnu u amanet; kao da je u pitanju njegova lična imovina, a za Kosovo je izjavio da predstavlja deo Turske.

Mi na Balkanu smo stigli do tačke kada bi trebalo da se opredeljujemo ko je za Tursku, a ko za Nemačku, jer obe ove imperije polažu više prava na naše zemlje negoli mi. Ove su prevazišle SAD i Rusiju po svojim udelima u realizovanju posebnih interesa na Balkanu. Nemačka kancelarka nije reagovala na izjave i delovanje ovih turskih lidera, ali zato strogo pazi da Srbi u Rusiju ne izvezu više paradajza i paprike, jer se navodno i na taj način jača uticaj Rusije na Balkanu.

Cepanje srpsko-hrvatskog jezika, a onda stvaranje novih jezika na novoj državnoj osnovi predstavlja opasan korak ka produblivanju sukoba na nacionalnoj osnovi. Posle razbijanja SFR Jugoslavije samo deobe su ispunjavale i dalje ispunjavaju „zajednički život“ na Balkanu. U Srbiji je po ugledu na BiH uvedeno posebno školstvo za decu Bošnjaka i muslimana, iako među nama nema razlika, koje su samo na liniji Bošnjaci–Srbi. U pitanju je veštačko proizvođenje razlika. Ono je još evidentnije na relaciji Srbi i Crnogorci. Ovi drugi su sve do Drugog svetskog rata imali tretman najčistijih i najborbenijih Srba. Razbijanje SR Jugoslavije se nastavilo u sužavanju prava srpskog naroda koji u Crnoj Gori i posle poslednjeg popisa predstavlja većinu. Preti opasnost dalje eskalacije sukoba na srpsko-crnogorskoj osnovi u Crnoj Gori (Vuković, 1990).

Istorijsko iskustvo nas uči da insistiranje na razlikama, pogotovu njihovo proizvođenje i stavljanje na pijedestal bitnosti u odnosima među ljudskim zajednicama, koje dele zajednički životni prostor i uslove života, vodi u sigurne sukobe.

⁷ Ta fabrika je ostala upamćena po izuzetnoj ulozi u amancipaciji žena, najviše muslimanki Raške oblasti.

SRBI U GEOSTRATEGIJI BELIH IMPERIJA

U poslednja dva veka (devetnaesi i dvadeseti) imperijalni zapad je preduzumaao različite mere kako bi onemogućio narode Balkana da utemelje jedinstven balkanski identitet. Tokom srpskog oslobodilačkog rata i revolucije početkom devetnaestog veka onemogućavali su stvaranje jedinstvenog srpskog fronta na Balkanu. Pogotovu uključivanje drugih naroda koji su takođe u prethodnim vekovima delili sudbinu Srba pod imperijalnom upravom turskog carstva. Napoleon Bonaparta je rušio carstva po Evropi kako bi uspostavio novi svetski poredak, ali u srpskom oslobodilačkom ratu 1804-1813. godine direktno je pomagao tursku imperiju, u to vreme najzaostaliju po karakteru državnog uređenja i eksploataciji balkanskih naroda. Srpske vođe su pokušale da uspostave saradnju sa Napoleonom u uverenju da će shodno svojoj ideologiji pružiti podršku srpskom narodu u njegovoj borbi za slobodu.

Srbi sa prostora Austrougarske su sprečavani na različite načine da se uključe u borbu protiv turske okupacije, a kada su pobede srpskih ustanika postale očigledne, onda su stizale ponude za saradnju pod uslovom da se osvojena sloboda zameni za novu tuđinsku upravu. Naročito je porastao austrijski pritisak posle oslobođenja Beograda 1806. godine. Francuzi i Nemci su istovremeno preduzimali mere sprečavanja stizanja pomoći Srbima sa ruske strane. Na ove istorijske činjenice podsećam zato što se i posle dvesta godina nastavlja ista matrica onemogućavanja saradnje sa Rusijom. Iako sa zapadne strane tokom tzv. tranzicije, Srbija i Srbi doživljavaju najteže udare – satanizaciju, izolaciju, pa agresiju 1999.

Posebni imperijalni interesi su na prvom mestu, odnosno oni su vodilja politike i u vreme sukoba među imperijalnim silama. Napoleonu je draža imperijalna, azijski uređena Turska od srpskih slobodara kojima su bliski ciljevi koje on u ime Francuske revolucije proklamuje. Nemci su vodili više ratova sa Turskom u vreme njenog vladanja na Balkanu. Uvek su pozivali Srbe i ostale porobljene narode upomoć, ali bi u pregovorima sa Turskom uvek zaboravljali na interese srpskog i ostalih naroda koji su učestvovali u ratu. Odnos Rusije prema hrišćanskim narodima Balkana bio je drugačiji.

Posebnu brigu za sprečavanje većeg uticaja Rusije u Srbiji i na Balkanu uopšte i dalje pokazuje Nemačka. Međunarodni pritisci povećavali su se iz dana u dan sa približavanjem predsedavanja u OEBSU (1. januar 2015). Kancelarka Merkel otvoreno je govorila o ruskoj antizapadnoj politici na Balkanu. Nemački politički nedeljnik „Spigel“ sve otvorenije je pisao o zabrinutosti nemačke vlade zbog jačanja ruskog uticaja na Balkanu. Na samitu G20 u Australiji zapadnjaci su podjednako oštro kritikovali Rusiju, kako zbog njenog uticaja u Ukrajini, tako i na Balkanu. Angela Merkel je, pored ostalog, na Loui institutu za međunarodnu politiku izjavila: „Ne radi se samo o Ukrajini. Radi se o Moldaviji, Gruziji, ako će tako ići dalje, čovek se mora zapitati, mora li se Rusija pitati za dozvolu za Srbiju, mora li se pitati za ostale zemlje Balkana“.⁸

8 „Uzbuna u Berlinu zbog ruskog prodora na Balkan“, *Politika*, 18. XI 2014.

Dakle, nemačka kancelarka se otvoreno protivi jačanju ruskog ekonomskog uticaja. Ona je direktno izvršila pritisak na rukovodstvo Srbije da se ne potpiše sporazum sa Rusijom o davanju diplomatskog statusa srpsko-ruskom humanitarnom centru u Nišu. Inače je sporazum bio spreman za potpisivanje 16. oktobra 2014. Angela Merkel javno dovodi u pitanje srpsko-ruski civilni humanitarni centar smešten na niškom aerodromu. Navodno, zato što su u njemu locirani ruski špijuni. Njoj naravno ne smeta što se američki vojnici po sporazumu SOFA slobodno šetaju po Srbiji i uživaju veća prava od srpskih građana. Smeta gospođi Merkel ruska baza u Nišu za vanredne humanitarne situacije u Srbiji i susednim zemljama, ali joj ne smeta što istovremeno američki EF-BI-AJ otvara ključnu ekspozituru za špijunske poslove u centru Beograda. Države Balkana su dovedene u situaciju da ne smeju ni poklone da prime od Rusije, a kamoli da ulaze u veće ekonomsku, pogotovu, političku saradnju.

Kao šef vlade najuticajnije evropske zemlje podržala je zaustavljanje izgradnje „Južnog toka“, a da pri tome zajedno sa ostalima nije obezbedila alternativu za snabdevanje gasom i naftom zemljama kroz koje treba da prođe gasovod. Kancelarka kritikuje Rusiju, a pri tome se prema Srbiji i ostalim državama Balkana ponaša kao prema nemačkom posedu. Postavlja se niz pitanja kojima se dovodi najdirektnije njihovo pravo i obaveza da brinu o snabdevanju energenitima svoje zemlje. Dobro je što Mađarska i druge zemlje EU kroz koje treba da prođe „Južni tok“ dižu glas otpora.

Andreas Šokenhof, dugogodišnji savetnik Angele Merkel, kao predstavnik kluba njenih poslanika u Bundestagu je postao poznat kod nas i EU po oštrini kritika Srbije. On je predstavio svetskoj javnosti dodatnih sedam uslova Srbiji na njenom putu ka i integraciji u EU. I dalje se Srbijom šetaju razni predstavnici Nemačke koji izjavlju kako se od Srbije ne traži da uvede sankcije Rusiji. Premijer Vučić, kao i bilo koji politički pismen čovek u Srbiji, zna šta znače takve izjave, pa je prinuđen da neprestano ponavlja da je Srbija nezavisna država i da niko ne može da joj naređuje kome da uvodi sankcije.

Nemačka imperijalna vertikalna je očigledna. Ona se nastavlja na razne načine.

Miloš Kazimirović, dopisnik „Politike“ iz Beča, prenosi izjavu visokog zvaničnika MIP-a Nemačke: „Nemačka želi da pridobije Srbiju kao ključnog partnera na Balkanu. Ali, budimo iskreni, nekim krugovima u Berlinu ne odgovara visoki stepen samostalnosti koji bi Srbija sebi mogla da obezbedi održavajući bliske veze sa Rusijom. Tim krugovima odgovaraju državnice koje nemaju čime da se odupru ekonomskom diktatu velikih. Prisetite se s tim u vezi, kako je EU žučno reagovala kada je Kipar zapao u ekonomsku krizu i zatražio pomoć od Rusije“.⁹

Na ovoj liniji naširoko se piše u nemačkoj štampi o odgovornosti Srbije za Prvi svetski rat. U tom kontekstu se daje prioritarno mesto knjigama koje povezuju odgovornost Srbije za oba svetska rata sa zločinima koji su se dogodili u Srebrenici 1995, ali se pri tome prenebregavaju zločini nad Srbima u tom kraju koji su prethodili tragičnom događaju. Ovo je još jedan primer kako velike sile na Balkanu realizuju politiku kopanja jaza mržnje

⁹ „Rusko-nemačka bitka za Srbiju“, *Politika*, 19.novembar 2014, 5.

među narodima Balkana. U ovom konkretnom slučaju se radi o narodima koji se međusobno razlikuju, prevashodno na religioznoj osnovi.

Umesto da se prišlo stvaranju jedinstvenog srpsko-muslimanskog fronta osude zločina koji su se dogodili nad Srbima i muslimanima, sve što je dosada činjeno sa strane oficijelnog zapada išlo je u prilog osude Srba. Umesto zajedničkog obeležavanja dana i mesta žrtava na tim prostorima i u celoj BiH, nastavlja se politika onemogućavanja Srbima da u Sarajevu i na više drugih mesta u Federaciji podignu spomen-obeležja srpskim civilnim žrtvama.

Neprestano se pronalaze novi dokazi za zločine Srba na prostorima bivše Jugoslavije. U tome s pravom prednjače srpski policijski i sudski organi. Međutim, nema istraživanja i pronalaženja krivaca za zločine nad Srbima. Ako se dogodi da neko kao Namera Orića iz Bosne ili Ramuša Haradinaja sa Kosova izvedu pred sud, onda se prelazi preko velikih zločina, čak i onih koje su oni izneli u pisanim dokumentima, knjigama i bivaju osuđeni za najmanje zločine; ili se i preko toga prelazi.

SRBIJA NI NA NEBU NI NA ZEMLJI

U narodu se odomaćila geopolitička pozicija Srbije koju je navodno definisao Sveti Sava: „Srbija je istok za zapad, a zapad za istok“. Posle 2000. godine u politički govor zapada ušla je nova geopolitička Srbija. Balkan se geopolitički određuje kao istočni i zapadni i koji pripada Evropi, a Srbija, kao centralni deo Balkana, uglavnom se tretira kao istok iako je okružena sa istokom i juga EU.

Iako Srbija zauzima centralni deo Balkana, zapadne sile su je okružile svojim direktnim dirigovanjem našim komšijama da u svako doba može sa neke strane da doživi udarac. Tako u situaciji srpsko-albanske utakmice u Beogradu koja je trebalo da se završi kao novi doprinos prijateljstva među narodima na Balkanu, albanska strana izaziva međudržavni skandal, a onda pod pritiskom Amerike albanski premijer Rama dolazi u Beograd ranije dogovorenu posetu. Koristi posetu da skandal sa albanskom zastavom na dronu koji je spušten na stadion u Beogradu podrži.

Hrvatska neočekivano podiže temperaturu odnosa sa Srbijom na zvučan evropski nivo. Evropska skupština usvaja rezoluciju koju je predložio njen parlament i kojom se Srbija optužuje za to što se nije ogradila od Šešeljevih nacionalističkih izjava. Najciničnija je kritika Srbije što se nije pobunila protiv odluke Haškog suda da dr Šešelja pusti privremeno na slobodu. Ista skupština se nije setila da u toku 12 godina njegovog tamnovanja postavi pitanje zašto ga sud toliko dugo drži bez presude u pritvoru. Dakle, Hrvatska je pokrenula antisrpsku kampanju u Briselu, a nije u stanju da Srbima garantuje osnovna ljudska prava.

Ljudi ne mogu da se vrate u svoje kuće – hrvatski pevač Tompson pred punim stadionima peva srbomrzačke ustaške pesme. Poziva na pokolj preostalih Srba u Hrvatskoj. Država nije u stanju da spreči razbijanje tabli na državnim institucijama koje su ispisane ćirilicom. Ne vraća hiljade ikona SPC, a o vraćanju imovine prognanim Srbima se ne razgovara u hrvatskom saboru i dr.

Rumunija sa kojom smo tradicionalno u prijateljskim odnosima pokreće po nečijem nalogu pitanje položaja Vlaha, Bugarska neka pitanja svoje manjine. Srpska strana je uvek bila iznenađena takvim udarima iako se zna da Amerikanci i Nemci mogu kada hoće da angažuju susede protiv Srbije. U Albaniji žive Srbi od pamtiveka, a od pada nacionalšovinističke vlasti Ever Hodže ništa se ozbiljno nije promenilo u položaju Srba. Sa srpske strane nikada nije postavljano pitanje šta se dogodilo sa Srbima koji su posle stvaranja Jugoslavije ostali tamo. Srpska nacionalna manjina u Albaniji je najugroženija na tlu Evrope.

Nažalost, pitanje položaja Srba u susjednim zemljama nije ozbiljno postavljano ni u jednoj Jugoslaviji, a ni u Srbiji posle pada socijalističko-radikalne vlasti. U SFR Jugoslaviji se brinulo o Hrvatima i Slovencima u susjednim zemljama. Ako bi negde u Austriji pao neki putni znak na slovenačkom jeziku, ulagani su protesti.

Srbija nije postavljala nijednom ozbiljno pred EU pitanje progona Srba iz Hrvatske dok je za to bilo pravo vreme, tako da je višegodišnje pregovaranje Hrvatske sa Unijom prošlo bez srpskih ozbiljnih primedaba, iako je u njoj vršeno.

Tri puta genocid nad Srbima u dvadesetom veku. Stvaranje kraljevine Jugoslavije pokrilo je zločine nad Srbima. Njeno obnavljanje posle Drugog svetskog rata je drastično ublažilo odgovornost NDH zbog nevidenih zločina, a proterivanje Srba iz tuđmanovine se prebacuje na račun Srba i Srbije; u pitanju je oko 500 hiljada nedužnih građana Hrvatske koji su stradali zato što su Srbi.

NEMAČKA U RAZBIJANJU SFR JUOSLAVIJE I SRBIJE

Posle rušenja berlinskog zida Nemačka vlada Kola i Genšera ustremila se na razbijanje SFR Jugoslavije. Pokazalo se da su njihove pripreme trajale jako dugo da bi pravo imperijalno lice moglo da se pokaže u Mastrihtu, gde je naterala države EU, na čelu sa Francuskom, da prihvate nemački ultimatum o priznavanju otepljenja Slovenije i Hrvatske. Naravno, sa zakašnjenjem doznajemo o velikoj prevari Rusije koja je prethodila rušenju berlinskog zida. Usmeno je dato obećanje na najvišem nivou da Istočna Nemačka bude neutralna posle akta ujedinjenja i da NATO ne prekoračuje tadašnje granice, pogotovu da se ne širi na prostore nekadašnjeg istočnog bloka.

Kol i Genšer su najdirektnije prevarili Gorbačova, što nije novo u ponašaju važnih nemačkih lidera, širokogrudim obećanjima da će Nemačka posle ujedinjenja biti vrlo kooperativna u razvoju dobrih odnosa sa Rusijom.¹⁰ Tom prilikom su neuobičajeno ubedljivo iskazali stav da neće do-

¹⁰ Šteta što nisu čitali *Memoare* Prote Mateje Nenadovića; naišli bi na nezaboravni zapis-amanet Alekse Nenadovića – jednog od najuglednijih srpskih vođa u ratovima protiv Turske. Ogorčen na izneveravanje srpskog naroda u austro-nemačkom ratu krajem 18. veka, u kome su Srbi masovno učestvovali u borbi protiv Turaka, poručuje potomcima: „... ići ću od manastira do manastira i kazivati svakom kaluđeru i popu, da u svakom manastiru zapišu, da više nikad ko je Srbin Nemcu ne veruje“ (*Memoari Prote Mateje Nenadovića*, Politika, 2005, 53).

zvoliti širenje NATO-a i njegovo angažovanje na prostorima nekadašnjeg istočnog bloka. Nažalost, osim izjava nije potpisan nikakav međudržavni sporazum na koji bi Rusija mogla da se pozove. Sećajući se tog vremena kada je Gorbačov pregovarao još uvek se u svetu oko nas nije mnogo promenilo, a tada se najavljivala nova era u odnosima istoka i zapada.

Ja podsećam na ovo delovanje nemačkih lidera, jer su oni svoje blagorodno ponašanje u vreme kada su se borili za mirno ujedinjenje dve Nemačke preko noći promenili. Zamenili su ga drskim nametanjem volje ostalim članicama EZ u Mastrihtu u pitanju dalje sudbine SFR Jugoslavije, a kasnije nastavili u istom imperijalnom tonu. Novo-staro imperijalno ponašanje najdrastičnije demonstriraju prema Srbiji. Ne zaboravimo preteći prst kancelarke Merkel upravljen predsedniku Tadiću; u stvari Srbiji. Ultimativno je zahtevala od Srbije da prihvati Kosovo kao nezavisnu državu pod uslovima koje ona određuje u ime Nemačke. Ne treba posebno poznavanje međunarodnih odnosa da bi se shvatilo da je to demonstracija imperijalne moći pred svetskom javnošću.¹¹

Da bismo shvatili kako se vodi imperijalna politika u germanskoj varijanti, podsetiću da su se na javna upozorenja šta su obećali Gorbačovu, odnosno Rusiji ironično osmehivali, direktno naglašavajući da ih takva obećanja ne obavezuju. Za takvo ponašanje su imali podršku svojih kolega sa zapada. Svejedno da li je podrška iznuđena ili dobrovoljna. Svim je izvesno kakva je morala biti američka podrška. U međunarodnim odnosima izjave kakve su davali ovi lideri imaju težinu određenih međunarodnih ugovora. Teško je zamisliti da bi predsednik ili ministar neke manje države mogao tako da postupi. Doživeo bi ne samo javne kritike i osude, već bi došlo i do konkretnih međudržavnih, bilateralnih reakcija, ali na zapadu mogli su jedino Amerikanci nemačkim tadašnjim liderima da iskažu kritiku na ignorantски odnos prema Rusiji, što bi u krajnjoj instanci bilo normalno, jer su joj bili saveznik u Drugom svetskom ratu; međutim, očigledno im je imponovalo nemačko ponižavanje Rusije.

U ovom kontekstu bih podsetio da su pomenuti lideri Nemačke u vezi sa pripremama razbijanja Jugoslavije duži period kontaktirali sa odgovarajućim ljudima iz susednih država. Kol je najviše komunicirao sa austrijskim predsednikom Valdhajmom, a takođe je koordinirano radio na istom poslu i tadašnji austrijski ministar spoljnih poslova Mok, dok tadašnji kancelar Vranicki iz SD partije nije pristajao na razbijanje Jugoslavije. To važi i za višegodišnjeg kasnijeg šefa austrijske države – dr Hansa Fišera. Mislim da u ovom kontekstu ne treba prenebregavati istinu da vodeći ljudi zapadnih država nisu jednogumni.

U kontekstu utvrđivanja temeljnosti imperijalnog neprijateljstva prema Srbima i Srbiji treba se vraćati mišljenju, odnosno stavu engleskog lorda Alfreda Šermana. U pitanju je istaknuti publicista i nekadašnji savetnik premijerke Velike Britanije Margaret Tačer. On kaže u *NIN*-u 16. septembra 1994, odgovarajući na pitanje novinara: „Vi ste, Milorde, retki među

11 Živadin Jovanović, predsednik Beoformuma za svet ravnopravnih: „Pažnju izazivaju učestale izjave nemačkog predsednika Joakima Gauka da Nemačka mora biti spremna da svoje nacionalne interese u inostranstvu brani i oružanom silom“ (reč na međunarodnoj konferenciji „Prvi svetski rat – poruke čovečanstvu“, Beograd, 17. 9. 2014).

Englezima koji uporno brani poziciju Srba“. Takođe i: „Međunarodna zavera sa ciljem uništenja Srbije veliki je zločin protiv čovečnosti i može se uporediti sa četvrtim krstaškim ratom, sa crnačkim ropstvom, Hitlerovim holocaustom i sa Staljinovom represijom. Ja ne pominjem Minhenski diktat. Očigledno je namera Nemačke i SAD-a da unište Srbiju i da odvoje Kosovo i Sandžak. U tom kontekstu čak sarađuju sa Iranom“ (Smiljanić i Krsmanović, 2014: 15).

U pitanju širenja i daljih uređivanja Evropske zajednice Nemačka se ponaša kao supersila. Angela Merkel je odredila višegodišnju pauzu u primanju novih članica u Evropsku uniju, te tako veći broj balkanskih država ostaje na čekanju. Novi predsednik Saveta EU, odnosno vlade, Juncker, kandidovao se kao nosilac programa usporavanja širenja EU u skladu sa politikom gvozdene kancelarke. Odredio je po nalogu Merkelove da u vremenu od pet godina niko ne treba da očekuje članstvo, čak iako ispuni zaoštrenije uslove, a oni su za Srbiju sve zaoštreniji.

Za nemačke lidere je karakteristično da su vrlo brižljivi prema državama koje su bile ratni saveznici Nemačke. Bugarska i Hrvatska su primljene bez većih teškoća. Može se reći po ubrzanom programu. Hrvatska nije ispunila onovne uslove koji se tiču ljudskih prava Srba. Ne samo da nije ubrzan njihov povratak svojim kućama, već se i dalje razbijaju table ispisane ćirilicom u mestima gde Srbi čine većinu. U Haškom kazamatu je oko dvadeset Srba umrlo čekajući suđenja i presude, a da ne potsećamo da nije bilo nikakvih reakcija velikih sila dok su spaljivane knjige napisane ćirilicom. Časni hrvatski intelektualci su s pravom to nazivali kulturnim genocidom. Evropska unija je ćutala sve dok njena skupština nije donela deklaraciju povodom Šešeljevih izjava, a Srbija je optužena što nije protestovala protiv njegovog privremenog puštanja. Naravno, nije se niko setio da opomene haški sud što dvanaest godina nije u stanju da donese presudu povodom optužbi protiv dr Vojislava Šešelja.

LITERATURA

- Davutoglu, Ahmet. *Strategiska dubina*. Beograd: Službeni glasnik, 2014.
- Smiljanić, Radomir i Momir Krsmanović. *Ubijanje Srbije*. Beograd: Draslar, 2014.
- Smiljković, Radoš. *(Ne)zaboravljena zemlja Srbija*. Kraljevo: Glas Srbije, 2010.
- Stojanović, Miroslav. „Priznanje bez pokajanja“. *Pečat* 312 (2014).
- Vuković, Ilija. *Moć i pad vlastoljubaca*. Beograd, 1990.

THE NEW IMPERIAL ATTACK ON THE BALKANS

Summary: The destruction of Yugoslavia and the creation of satellite states out of its former republics represent key points in an elaborate plan of a new attack. The destruction of Serbia and the social and political foundations of the Serbian nation in Serbian territories outside Serbia continues. Led by the USA, Europe undertook an outrageous military campaign against FR Yugoslavia / Serbia and Montenegro in 1999. Its consequences are more than nuclear. The negotiations in Rambouillet were the last attempt to get out of the artificially-created crisis. Unfortunately, the USA needed a bloody war to demonstrate its power and conquering intentions to the East, primarily to Russia. It is Russia and its resources that are the main geostrategic goal of America and its western allies.

Key Words: great powers, geostrategy, balkanization, the “South Stream”, Rambouillet, Schröder, Willy Wimmer, Angela Merkel, Putin.